

■ Ιδιοκτήτης:

**ΤΕΧΝΙΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΕΛΛΑΔΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ** ΝΠΔΔ

Μ. Αλεξάνδρου 49, 546 43, Θεσσαλονίκη

www.tkm.tee.gr

15νθήμερη εφημερίδα του ΤΕΕ/ΤΚΜ, αποστέλλεται δωρεάν στα μέλη του

■ Εκδότης - Διευθυντής

Τάσος Κονακλίδης, Πρόεδρος ΤΕΕ/ΤΚΜ

■ Υπεύθυνος τυπογραφείου

Μαρία Σπυροπούλου

■ Συνεργάτες

Αλεξάνδρα Γούτα, δημοσιογράφος

Άγγελος Αγγελίδης, δημοσιογράφος

Χρύσα Λασκαρίδου, χημικός μηχανικός

Κυριακή Διαβολίτση, αγρ. - τοπογράφος μηχανικός

■ Γενική επιμέλεια

Χρύσα Λασκαρίδου

■ Εξώφυλλο: Χρύσα Λέκκα, (φωτογραφία εξωφύλλου: Σκαλοπάτια στη Νίσσυρο, Γιάννης Δαρδαμάνης).

■ e-mail Γραφείου Τύπου

laskarid@central.tee.gr

■ Σελιδοποίηση-Διαχωρισμοί-Μοντάζ-Εκτύπωση

Thessprint Α.Ε.,

ΒΙ.ΠΑ. Λακκώματος, Χαλκιδική,

Τ.Κ. 63 080, Τ. 23990 20393, Φ. 23990 51623

e-mail: aaf@otenet.gr, sales@thessprint.gr

■ Διαφημίσεις

Δόμνα Τοπουζίδου, τηλ. 2310 883170, fax: 2310 883161

e-mail: domnator@central.tee.gr

Το Τεχνολόγιο δημοσιεύει ενυπόγραφες επιστολές αναγνωστών,

οι οποίες εκφράζουν την άποψη του συντάκτη τους. Η σύνταξη διατηρεί

το δικαίωμα να συντομεύει τα κείμενα

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΤΜΗΜΑΤΟΣ

Τα τηλέφωνα του ΤΕΕ/ΤΚΜ

Γραφείο Προέδρου: 2310 883170

Τμήμα Διοικητικών & Οικονομικών Υπηρεσιών

Πρωτόκολλο 2310 883101-3

Λογιστήριο 2310 883104-6

Συνδρομές - Κρατήσεις 2310 883107

Τμήμα Επιστημονικών & Αναπτυξιακών Θεμάτων

Επιστημονικά - Αναπτυξιακά 2310 883120-2&4

Εκπρωσώπησης 2310 883121

Τεχνολόγιο 2310 883125

Τμήμα Επαγγελματικών Θεμάτων

Αμοιβές 2310 883144-6

Συλλογικές Συμβάσεις 2310 883144-6

Σεμινάρια 2310 883145

Δημόσια Έργα 2310 883143

Γραφείο ΓΟΚ 2310 883152

Μητρώο μελών - Βεβαιώσεις 2310 883140

Πειθαρχικό Συμβούλιο 2310 883150

Άδεια Άσκησης Επαγγέλματος 2310 883140 & 1

Πραγματογνωμοσύνες 2310 883140 & 1

Νομική Υπηρεσία 2310 883109

Τμήμα Βιβλιοθήκης & Πληροφόρησης

Αναγνωστήριο - Δανεισμός 2310 883187

Τράπεζα Πληροφοριών 2310 883186

Ο νόμος των σπιτιών του “κι άλλο”

“Καμιά αστική περιοχή δεν μπορεί να ευημερήσει πραγματικά, εκτός και αν προσελκύσει [ως κατοίκους] εκείνους, που μπορούν να διαλέξουν να ζήσουν οπουδήποτε θα ήθελαν”,

J. Barnett

“Δεν πρέπει να χτίζουμε οικιστικές μονάδες, πρέπει να χτίζουμε κοινότητες”,

M. Burton.

Μια φορά και έναν καιρό, οι Έλληνες ταξιδεύαμε στο εξωτερικό. Και όταν ταξιδεύαμε, θαυμάζαμε. Πόλεις όπως η Κοπεγχάγη, όπως το Βερολίνο, όπως η Βαρκελώνη. Πόλεις με κτήρια όμορφα και σπίτια χωρίς περιττούς ορόφους και αισθητικές δηλώσεις τύπου “ό,τι θέλω κάνω”, φτιαγμένες για ανθρώπους, για κοινότητες ανθρώπων.

Όταν, όμως, οι Έλληνες επιστρέψαμε στη χώρα μας, ξεχνούσαμε (οι περισσότεροι) γιατί μας άρεσε τόσο η Κοπεγχάγη. Και θυμόμασταν πώς θέλουμε το σπίτι μας. Το σπίτι μας, το κάστρο μας -όσο μπορούσαμε να το επεκτείνουμε, τόσο το μεγαλώνουμε.

Η ανοχή της Πολιτείας, σιγοντάριζε τις παρορμήσεις μας. Κι όπως οι όροφοι ριχνονταν ...αυθόρμητα ο ένας πάνω στον άλλο και πάνω στα playgrounds, έτσι στοιβάζονταν και οι νόμοι που νομιμοποιούσαν εκ των υστέρων τις αυθαιρεσίες.

Σιγά-σιγά, η Ελλάδα γέμισε αυτό που τόσο έξυπνα απέφυγε η Δανία: κτήρια-δηλώσεις τύπου “ό,τι θέλω, κάνω”. Οι παραλίες αλώθηκαν από βίλες, οι ημιυπαίθριοι έγιναν τραπεζαρίες με ακριβά έπιπλα, οι σοφίτες ...ύψωσαν το ανάστημά τους πάνω από τις επιταγές της πολεοδομίας και τα πευκοδάση μεταμορφώθηκαν σε οικισμούς.

Στις περισσότερες περιπτώσεις (αναμενόμενο) η αυθαιρεσία έγγυε την αρχιτεκτονική από το χαρακτήρα. Ούτε σύγχρονα, ούτε παραδοσιακά. Κάτι υβριδικό, με “φωνή”, αλλά χωρίς “μιλιά”, χωρίς συνοχή με τα διπλανά κτήρια. Σπίτια-κουτιά, που εξυπηρετούσαν την ανάγκη μας για “κι άλλο!”.

Πρόσφατα είδαμε τον ολοκαίνουριο νόμο για όλα αυτά τα σπίτια του “κι άλλο!”. Θα είχε ίσως ενδιαφέρον να μετρήσουμε πόσοι συνολικά τέτοιοι νόμοι κατατέθηκαν τις τελευταίες δεκαετίες. Σχεδόν πάντα με την ίδια καμουφλαρισμένη πρόθεση: να μαζέψουμε λεφτά. Στη δοκιμαζόμενη Ελλάδα του 2013, ένα παραπάνω.

Ίσως δεν υπάρχει άνθρωπος εκεί έξω που δεν θα απαντούσε το ίδιο πράγμα, αν τον ρωτούσε κάποιος ποιος τελικά είναι ο στόχος του νόμου. “Εισπρακτικός”, θα αποφαινόταν εννέα στους δέκα (αν όχι το 100%), αλλά πολλοί εξ’ ημών θα ένιωθαν ικανοποιημένοι -γιατί η περιουσία μας θα “τακτοποιηθεί”, η αξία της θα αυξηθεί, η μεταβίβασή της θα γίνεται χωρίς προβλήματα. Η Κοπεγχάγη μας αρέσει, αλλά για τη Δανία, όχι για ‘δω.

Πράγματι, ο νέος νόμος είναι δυστυχώς εισπρακτικός. Θα πετύχει το στόχο του ούτως ή άλλως όμως, τουλάχιστον ως προς το σταμάτημα της αυθαιρέτης δόμησης; Τι θα γίνει στο μέλλον; Θα σταματήσουν οι αυθαιρεσίες; Αμφίβολο, αλλά όχι απίθανο.

Ας σκεφτούμε κάτι άλλο, όμως, που πολλοί παραβλέπουν, εστιάζοντας είτε στην καλοδεχούμενη “τακτοποίηση” είτε στην κριτική του νέου νόμου, που οι “πράσινες” ευαισθησίες του χλωμιάζουν μπροστά στις εισπρακτικές του προθέσεις.

Ας σκεφτούμε αυτό που λένε οι δύο αρχιτέκτονες, που αναφέρονται εισαγωγικά. Ότι οι πόλεις που “μετράνε”, αυτές που δημιουργούν προστιθέμενη αξία, είναι τελικά αυτές που μας αρέσει να κατοικούμε, αυτές που μας βοηθούν να ανασαίνουμε, να αλληλεπιδρούμε, να αναπτυσσόμαστε, αυτές που ο ξένος επισκέπτης λαχταρά να δει και να θαυμάσει, αυτές που ζηλεύει, που δεν είναι μέρος της καθημερινότητάς τους.

Είναι καιρός να κάνουμε κάστρο μας την πόλη, όχι το σπίτι. Να συμβάλλουμε στη δημιουργία πόλεων που μας αρέσει “να τις ζούμε”. Και, προς τούτο, πέρα από μια συνολική αλλαγή νοοτροπίας των πολιτών, πέρα από μια αύξηση της συναισθησης ευθύνης, που έχουμε εμείς οι μηχανικοί, επιβάλλονται και μέτρα στέρεα και αποδοτικά. Όπως π.χ., να προχωρήσουν επιτέλους τα χωροταξικά για τους οικισμούς και να δούμε επί του πρακτέου σύνολα φτιαγμένα όπως πρέπει -και εκεί που πρέπει.

Αλήθεια, εσείς σε ποια πόλη θα θέλατε να ζείτε;